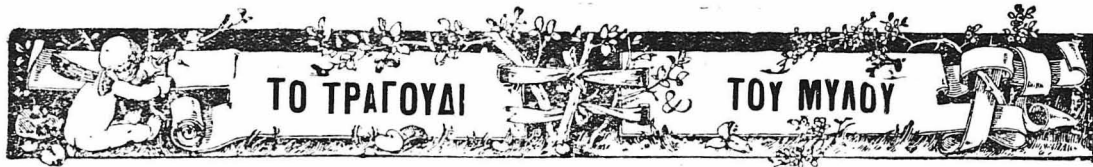

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΗΣ ΑΔΡΙΑΝΝΑΣ ΚΑΜΠΟΥ

‘Η άνοιξη είχε ξοθεί... Οί άγροί ήσαν γιομάτοι άγριολούλουδα και τ’ άγροί φρούτους γλυκά. ‘Η φρού όλη ήταν χαρούμενη και ή καρδιάς των ανθρώπων ξεχειλάει από φρούτα!

Στό χωριό όμως, ένα άμορφο ύψηλό παλληκάρι, έκκοι χρόνον, ήταν λυπημένο, λυπημένο...

Μά ήταν, άληθεια, τόσο άτυχός, ό καιμένος ό Βενσάν!... Ποτέ του δέν είχε γνωρίσει την εύτυχία κ’ άλλεπάλληλα οικογενειακά δυστυχήματα είχαν αφήσει μία παντοτεινή έκφραση μελαγχολίας στο παιδικό του πρόσωπο. Γι’ αυτό, τά κορίτσια του χωριού, όσο κι’ άν ήταν άμορφός και χαριτωμένος, δέν τον άγαπούσαν και άπόφευγαν την συντροφιά του.

Υπόχρον όμως στον κόσμο και καρδιάς τρυφερός και σπλαχνικός, ποδ άγαπούν τις πονεμένες φωνές, και νοιώθουν νά τις σέσην προς αυτές μία άκατανίκητη συμπάθεια...

Γι’ αυτό, ένα από τά φραστότερα και φρονιμότερα κορίτσια του χωριού, ή Μαριέττα, άγαπούσε μυστικά τον Βενσάν. Τόν άγαπούσε για την άμορφιά του και την καλοσύνη του, μία ποδ πολύ για την μελαγχολία του. Πόσο θά ήθελε να γλυκάνη με την άγάτη της την πονεμένη του ψυχή!...

Μά και ό Βενσάν κανέναν άλλο δέν άγαπούσε στον κόσμο, έκτός από εκείνη!...

‘Ησαν και οι δύο τους όμως ποδ δειλοί, και δέν τολμούσε νά φανερωθή ή φωνή στον άλλο την άγάτη του...

Σ’ αυτό τό ίδιο χωριό, σ’ ένα σπιτάκι ποδ άπομωρο, ζούσε κι’ ένα φτωχό παιδί με λίγο μυαλό.

Τό παιδί αυτό τό είχαν βγάλει «Περιστέρειο», γιατί πάντα, όταν περπατούσε έξω, στο χωριό, είχε για σύντροφό του πιστό ένα άπορο περιστέρι, καθισμένο στον ώμο του. Τό περιστέρι αυτό ήταν ό άχώριστος σύντροφός του.

Τό λιγόνυαλο αυτό παιδί, άγαπούσε ποδ πάντων νά κάθεται στην όχθη του ποταμού, αντίκρου στον Μύλο, και νά ρωτά ή τους περνούσαν απ’ εκεί: «Ξέρετε τί λέει ό μύλος καθώς γυρνάει;»

Και, καθώς δέν του άπαντούσε κανείς, άποκρινόταν μόνος στην ερώτησή του:

—Νά τί λέει: Κλάκ!... κλάκ!... κλάκ!...

‘Υστερα κίτταζε χαμογελώντας τό περιστέρι του, ποδ συχνά άποκοιμήσε επάνω στον ώμο του και έλεγε:

—Μιά μέρα όμως ό τροχός του μύλου θά πη κάτω άλλο.

—Και τί θά πη; τον ρωτούσαν μερικοί.

Τότε τό «Περιστέρι» άπαντούσε:

—Δέν σάς τό λέω τί θά πη, αλλά μία μέρα ό μύλος θά μιλήση!

—Και ποτε θά γίνη αυτό; τον ρωτούσαν πάλι.

Κι’ εκείνος άποκρινόταν:

—‘Όταν τό περιστέρι θ’ άνταμώση την περιστέρα του.

Μιά μέρα ό Βενσάν, μη μοχλώντας πειά νά ύποψήρη τί φλόγα τής καρδιάς του, παρεκάλεσε ένα φίλο του νά εκάρθει αυτός εκ μέρος του την άγάτη του στην Μαριέττα. ‘Ο φίλος του όμως του άποκρίθηκε:

—Είσαι γελοίος νά μη τολμάς νά τής τό πής σου ό ίδιος. Στήν ηλικία μας πρέπει καθέννας μόνος του νά κανοίση αυτές τις ύποθέσεις...

‘Ετσι ό τροχός έρωτευμένος έξακολουθούσε νά σιωπά, και τό ποτάμι έξακολουθούσε νά τρέχη, και ό τροχός του μύλου νά μη λέη τίποτα άλλο, παρά μόνος: «Κλάκ!... κλάκ!... κλάκ!...».

‘Ενα άνοιξιάτικο πρωί, ό Βενσάν είχε δουλειά στο μύλο. Πήγαινε εκεί ένα σάκκο σιτάρι για νά τό αλέ-

σουν. ‘Ολόγυρα ή πεδιάδα ήταν ολόανθηστη και ή γλόη έμοιαζε σάν ζεντιμένη με πολύχρομα λουλουδιά. Καθώς ό Βενσάν έβγαινε από τό μύλο, είδε τό «Περιστέρι» ποδ καθόντον κάτω από μία μεγάλη ιτιά με τό πιστό του ποδι στον ώμο. ‘Εκείνη την ώρα κι’ ένα άλλο περιστέρι φτερούγιζε γύρω από τό παιδί με τό ποδι του. Και τότε τό περιστέρι του παιδιού, ποδ καθόντον πάντα στον ώμο του, φτερούγιζε προς τό ξένο περιστέρι και τά δύο ποδιά φιλήθηκαν στον άέρα.

‘Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ή Μαριέττα πρόβαλε από τό δρόμο ποδ περνούσε ανάμεσα στην πυκνή γλόη.

Τότε τό «Περιστέρι» φώναξε:

—Ξέρετε τί λέει τώρα ό τροχός του μύλου;

‘Ο Βενσάν, χαμοκίχοντας χαμόγασε την Μαριέττα κι’ αυτή του άνταπέδωσε τό κοκκινομο του, κοκκινίζοντας άκόμη περισσότερο.

Και τό «Περιστέρι» είπε πάλι:

—Σταθήτε! Σταθήτε ν’ άκούσετε τί λέει σήμερα ό τροχός του μύλου!... Σήμερα δέν λέει πειά: «Κλάκ!... κλάκ!... κλάκ!...».

—Και γιατί, τον ρώτησε χαμογελώντας ή Μαριέττα.

—Γιατί, τής άπάντησε τό «Περιστέρι», σήμερα τό περιστέρι άντάμωσε την περιστέρα του, έτσι όπως αυτό τό παλληκάρι άντάμωσε έένα!...

‘Ο Βενσάν και ή Μαριέττα κοκκίνισαν περισσότερο και από τις παπαρούνες ποδ άνθιζαν γύρω, άνάμεσα στα πυκνά πράσινα χόρτα.

‘Ο Βενσάν, ώστόσο, τόλμησε νά ρωτήση τό μυρό:

—Και τί λέει σήμερα ό τροχός του μύλου; Τό «Περιστέρι» έσκαψε λίγο για ν’ άκούση καλύτερα και είπε κι’ ένα ύρος μυστημώδες, κίτταζοντας στο ύπειρο, σάν νά όνειρευόταν:

—Λέει: «Σ’ άγαπά!... Σ’ άγαπά!... Σ’ άγαπά!...». ‘Ο τροχός του μύλου μιλάει για τά περιστέρια. Λέει αυτό ποδ λένε ή ψυχές των περιστερών...

‘Ο Βενσάν κι’ ή Μαριέττα κίτταζαν χαμογελώντας και χαμογέλασαν.

Δέν κοκκίνισαν πειά. ‘Επειτα ό Βενσάν πήγε κοντά της Μαριέττα και πήρε τό χέρι της στο χέρι του.

—Μαριέττα, τής είπε αγά, και ή δική μου ψυχή μίλησε σήμερα μαζί με τον τροχό του μύλου.

—Και ή δική μου, ποδ άπάντησε ή Μαριέττα τόσο αγά, ώστε μόνος ό Βενσάν άκουσε τά λόγια της.

Τά δύο περιστέρια φτερούγιζαν στον άέρα, τό ένα κοντά στο άλλο, σάν δύο λευκές ψυχές.

‘Ο Βενσάν και ή Μαριέττα προχούσαν αγά—αγά προς τό χωριό, μιλώντας για την εύτυχία τους.

Και τό «Περιστέρι» κίτταζε ποτε τά ποδιά και ποτε τον Βενσάν και την Μαριέττα, ποδ άπομακρινόντονσαν ολόενα, κι’ έλεγε μόνος αγά—αγά:

—Σ’ άγαπά!... Σ’ άγαπά!... Σ’ άγαπά!... Τί φραία ποδ τραγουδά σήμερα ό τροχός του μύλου...

ΑΡΧΑΙΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

‘Απόλαψε τη νεότητά σου, γιατί περνά και σβήνεται. Κι’ ένα κατοίκα τριφερό, τράγος στο χρόνο γίνεται.

Της κεφαλής σου τά μαλλιά λένε πως εν’ βαμμένα, ενώ σου κατάμαυρα τάχεις άγορασμένα.

‘Αν ίσως είχαν οι σοφοί τά γενέια γνωρίσει τον, ό τράγος με τά γένεια του σποτός θά ήταν Πλάτων.

Στό φρά άν σε λένε σβέλο και στους δρόμους άκαμάτη, τρώγε με τά δικά σου πόδια, με τό στόμα σου περπάτα.

‘Εναν κουτό τον έτρωγαν στ’ στρώμα του οι φύλλοι, και για νά μην τον βλέπουν πειά, έσβισε τό καντήλι!

‘Η Μαριέττα πρόβαλε στο δρόμο ποδ περνούσε μέσα απ’ την πυκνή γλόη...

